



Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (desmitā palāta)

2023. gada 20. aprīlī *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Nodokļi – Pievienotās vērtības nodoklis (PVN) – Direktīva 2006/112/EK – 14., 15. un 24. pants – Elektrisko transportlīdzekļu uzlādes punkti – Elektrisko transportlīdzekļu uzlādēšanai paredzētā aprīkojuma nodošana rīcībā, nepieciešamās elektroenerģijas piegāde, kā arī tehniskās palīdzības un informātikas pakalpojumu sniegšana – Kvalificēšana par “preču piegādi” vai “pakalpojumu sniegšanu”

Lietā C-282/22

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Naczelny Sąd Administracyjny* (Augstākā administratīvā tiesa, Polija) iesniegusi ar 2022. gada 23. februāra lēmumu un kas Tiesā registrēts 2022. gada 26. aprīlī, tiesvedībā

Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej

pret

P. w W.,

piedaloties

Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców,

TIESA (desmitā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs D. Gracijs [*D. Gratsias*] (referents), tiesneši M. Ilešičs [*M. Ilešič*] un I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*],

ģenerālvokāte: T. Čapeta [*T. Čapeta*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

- *Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej* vārdā – B. Kołodziej, D. Pach un T. Wojciechowski,
- *Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców* vārdā – P. Chrupek, radca prawny,

* Tiesvedības valoda – poļu.

- Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,
- Čehijas valdības vārdā – *O. Serdula*, *M. Smolek* un *J. Vlácil*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *A. Armenia* un *U. Małecka*, pārstāves,

ņemot vērā pēc ģenerālvokātes uzklauššanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes Direktīvas 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV 2006, L 347, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 2009. gada 22. decembra Direktīvu 2009/162/ES (OV 2010, L 10, 14. lpp.) (turpmāk tekstā – “Direktīva 2006/112”), 14. panta 1. punktu un 24. panta 1. punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej* (Valsts nodokļu informācijas direktors, Polija; turpmāk tekstā – “nodokļu iestāde”) un *P. w W.* saistībā ar prasību atcelt 2017. gada 16. maija nodokļu nolēmumu (turpmāk tekstā – “nodokļu nolēmums”).

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 2006/112

- 3 Saskaņā ar Direktīvas 2006/112 2. panta 1. punktu:

“[Pievienotās vērtības nodokli (PVN)] uzliek šādiem darījumiem:

- a) preču piegādei, ko par atlīdzību kādā dalībvalsts teritorijā veic nodokļa maksātājs, kas rīkojas kā tāds;

[..]

- c) pakalpojumu sniegšanai, ko par atlīdzību kādā dalībvalsts teritorijā veic nodokļa maksātājs, kas rīkojas kā tāds;

[..].”

- 4 Šīs direktīvas 14. panta 1. punktā ir noteikts:

““Preču piegāde” ir tiesību nodošana rīkoties ar materiālu īpašumu kā īpašniekam.”

5 Saskaņā ar minētās direktīvas 15. panta 1. punktu:
“Elektrību, gāzi, siltumu vai dzesēšanu u. tml. uzskata par materiālu īpašumu.”

6 Šīs pašas direktīvas 24. panta 1. punktā ir paredzēts:
““Pakalpojumu sniegšana” ir jebkurš darījums, kas nav preču piegāde.”

Direktīva 2014/94/ES

7 Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/94/ES (2014. gada 22. oktobris) par alternatīvo degvielu infrastruktūras ieviešanu (OV 2014, L 307, 1. lpp.) 4. panta 8. punktu:

“Dalībvalstis nodrošina, ka publiski pieejamu uzlādes punktu operatori var brīvi iepirkt elektrību no jebkura Savienības elektroenerģijas piegādātāja, ja piegādātājs tam piekrist. Uzlādes punktu operatoriem ir atļauts sniegt patērētājiem [elektrisko] transportlīdzekļu uzlādes pakalpojumus uz līgumiska pamata, tostarp citu pakalpojumu sniedzēju vārdā.”

Polijas tiesības

8 2004. gada 11. marta *ustawa o podatku od towarów i usług* (Likums par preču un pakalpojumu nodokli; *Dz. U.* Nr. 54, 535. pozīcija) redakcijā, kas piemērojama pamatlīdētā (turpmāk tekstā – “PVN likums”), 7. panta 1. punktā ir noteikts:

“Šā likuma 5. panta 1. punkta 1. apakšpunktā minētā preču piegāde ir tiesību nodošana rīkoties ar precēm kā īpašniekam [..].”

9 PVN likuma 8. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Šā likuma 5. panta 1. punkta 1. apakšpunktā norādītā “pakalpojumu sniegšana” ir jebkurš pakalpojums, kas sniegts fiziskai vai juridiskai personai vai organizācijai bez juridiskas personas statusa un kas nav preču piegāde 7. panta izpratnē [..].”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

10 *P. w W.* plāno veikt darbību, kas ietver elektrisko transportlīdzekļu publiski pieejamu uzlādes punktu uzstādīšanu un ekspluatāciju. Šie punkti būšot aprīkoti ar tā sauktajiem “multistandarta” lādētājiem, kuriem ir gan ātrgaitas līdzstrāvas savienotāji, gan lēnās maiņstrāvas savienotāji. Parastais elektriskā transportlīdzekļa uzlādes laiks 80 % apmērā no akumulatora jaudas, izmantojot ātrgaitas strāvas savienotājus, būtu aptuveni 20–30 minūtes. Transportlīdzekļa uzlādes ilgums, izmantojot lēnās strāvas savienotājus, savukārt būtu aptuveni 4–6 stundas.

11 Cena, par kuru tiek izrakstīts rēķins lietotājiem, būšot atkarīga tostarp no uzlādes ilguma, kas izteikts stundās lēnās strāvas savienotājiem vai minūtēs ātrgaitas strāvas savienotājiem, kā arī no attiecīgā lietotāja izvēlēta savienojuma modeļa. Maksājumus varēšot veikt pēc katras uzlādes reizes vai pēc nolīgta rēķinu izrakstīšanas perioda beigām, neizslēdzot iespēju ieviest digitālajā portfeli uzkrātu kredītu iegādes sistēmu, kas jāizmanto, lai uzlādētu attiecīgo elektrisko transportlīdzekli.

- 12 Katrā uzlādes posmā sniegtajā pakalpojumā atkarībā no attiecīgā lietotāja vajadzībām principā varētu iekļaut darījumus, ko veido:
 - piekļuves uzlādes iekārtām nodrošināšana, tostarp lādētāja integrēšana transportlīdzekļa vadības sistēmā;
 - elektroenerģijas padeve atbilstoši parametriem, kas piemēroti šī transportlīdzekļa akumulatoram;
 - nepieciešamā tehniskā palīdzība.
- 13 *P. w W.* esot arī nodoms izveidot specializētu platformu, interneta vietni vai informātikas lietojumprogrammu, kas ļautu attiecīgajam lietotājam rezervēt konkrētu savienotāju un iepazīties ar veikto darījumu un maksājumu vēsturi.
- 14 Par visiem šiem pakalpojumiem *P. w W.* iekasēšot vienotu cenu.
- 15 *P. w W.* lūdz nodokļu iestādi izdot nodokļu nolēmumu, kurā būtu apliecināts, ka paredzētā darbība ir “pakalpojumu sniegšana” PVN likuma 8. panta izpratnē.
- 16 Nodokļu nolēmumā nodokļu iestāde uzskatīja, ka elektroenerģijas piegāde, kas nepieciešama elektriskā transportlīdzekļa uzlādei, ir jāuzskata par galveno pakalpojumu, savukārt citi *P. w W.* piedāvātie pakalpojumi jāuzskata par papildpakalpojumiem. No tā izrietot – tas, ka *P. w W.* nodrošina aprīkojumu, kas ļauj ātri uzlādēt elektriskos transportlīdzekļus, nebūtu jāuzskata par attiecīgās darbības galveno elementu un transportlīdzekļa uzlādei neesot sekundāras nozīmes.
- 17 Pēc *P. w W.* celtās prasības *Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie* (Vojevodistes administratīvā tiesa Varšavā, Polija) ar 2018. gada 6. jūnija spriedumu atcēla nodokļu nolēmumu. Šī tiesa uzskata, ka uzlādes punktu lietotāju galvenais nodoms esot izmantot aprīkojumu, kas tiem ļautu ātri un efektīvi uzlādēt savu transportlīdzekli. Tādējādi no attiecīgā lietotāja viedokļa galvenais pakalpojums esot piekļuve uzlādes punktam, kā arī lādētāja nepieciešamā integrācija transportlīdzekļa vadības sistēmā. Šādas darbības mērķis neesot piedāvāt elektroenerģiju, bet gan nodot attiecīgo lietotāju rīcībā sarežģītas uzlādes iekārtas, ar kurām esot aprīkoti šie uzlādes punkti.
- 18 Minētā tiesa, pirmām kārtām, uzskata, ka tad, ja attiecīgie lietotāji būtu iecerējuši tikai pirkt elektroenerģiju elektriskajiem transportlīdzekļiem, tie izmantotu savu mājāsaimniecības vai darbavietas tīklu, nevis publiskās uzlādes punktus. Lietotāji izvēloties izmantot šos uzlādes punktus tikai tāpēc, ka to dažāda standarta savienotāji ļauj ātrāk un efektīvāk uzlādēt elektrisko transportlīdzekļu akumulatorus. Otrām kārtām, cena netiekot aprēķināta atkarībā no patērētās enerģijas. Šādos apstākļos šo transportlīdzekļu uzlādes punktu piedāvājuma pievilcīgums galvenokārt izrietot no uzlādes laika, nevis no piekļuves elektroenerģijai kā tādas.
- 19 Šī pati tiesa uzskata, ka *P. w W.* pakalpojums atšķiroties no degvielas uzpildes staciju pakalpojumiem, kas piedāvā tradicionālo degvielu, jo tajās tiekot likts uzsvars nevis uz degvielas veidu vai kvalitāti, kam jābūt identiskam visiem piegādātājiem, bet gan uz uzlādes ātrumu un efektivitāti, kas esot atkarīga no tā aprīkojuma īpašībām, kurš tiek nodots attiecīgo lietotāju rīcībā.

- 20 Nodokļu iestāde vērsās iesniedzējtiesā ar kasācijas sūdzību par *Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie* (Vojevodistes administratīvā tiesa Varšavā) spriedumu, kas minēts šī sprieduma 17. punktā. Lai pamatotu kasācijas sūdzību, nodokļu iestāde norāda, ka, runājot par elektrisko transportlīdzekļu uzlādes punktu nodošanu rīcībā par atlīdzību, galvenais pakalpojums ir preču, proti, elektroenerģijas, piegāde.
- 21 Iesniedzējtiesa uzskata, ka trīs šī sprieduma 12. punktā aprakstītās darbības esot cieši saistītas tādējādi, ka tās veido vienotu kompleksu darījumu. Savukārt specializētas platformas, interneta vietnes vai informātikas lietojumprogrammas ieviešana, kas ļautu attiecīgajam lietotājam rezervēt konkrētu savienotāju, kā arī iepazīties ar veikto darījumu un maksājumu vēsturi, esot papildpakalpojums, kurš ir daļa no vienotā kompleksā darījuma un kura mērķis ir atvieglot patērētājiem transportlīdzekļu uzlādi.
- 22 Ņemot vērā, ka piekļuve klientiem piedāvātajam uzlādes aprīkojumam, lai nodrošinātu elektroenerģijas pārvadi ar transportlīdzekļa akumulatoram pienācīgi piemērotiem parametriem, neesot elektroenerģijas piegādes papildelements, iesniedzējtiesa uzskata, ka ir jānosaka šī sprieduma 12. un 21. punktā aprakstītā vienotā pakalpojuma galvenais elements. Šajā kontekstā šī tiesa precizē, ka, pēc *P. w W.* domām, lēmumu izmantot noteikta uzlādes punkta pakalpojumus var noteikt vēlme samazināt transportlīdzekļa uzlādei nepieciešamo laiku, lai varētu ātri turpināt braucienu. Tādējādi no attiecīgā lietotāja viedokļa noteicošā esot nevis enerģijas cena, bet gan piedāvātā piekļuve specializētai infrastruktūrai, kas garantē īsāku apstāšanās laiku uzlādes punktā.
- 23 Šajā ziņā iesniedzējtiesa norāda, ka uzlādes punktu izmantošana pati par sevi nav mērķis, bet mērķis ir ļaut uzlādēt elektriskā transportlīdzekļa akumulatoru. Tādējādi šo punktu izmantotājiem esot izvēle starp ātrās uzlādes punktiem un lēnās uzlādes punktiem, kurus tie izvēlas ne tikai atkarībā no uzlādes ilguma, bet arī ņemot vērā transportlīdzekļa akumulatora īpašības. Tātad piekļuve uzlādes punktam esot līdzeklis, kas vislabākajos apstākļos ļauj saņemt elektroenerģijas piegādi – galveno pakalpojumu.
- 24 Tomēr, no vienas puses, tas, ka uzlādes cenā ir iekļauta arī maksa par transportlīdzekļa novietošanu stāvēšanai, un, no otras puses, Direktīvas 2014/94 4. panta 8. punktā ietvertā atsauce uz elektrisko “transportlīdzekļu uzlādes pakalpojumiem”, ko sniedz uzlādes punktu operatori, iesniedzējtiesai rada šaubas, vai pamatlietā aplūkotais vienotais pakalpojums jā kvalificē par “preču piegādi” vai “pakalpojumu sniegšanu” Direktīvas 2006/112 izpratnē.
- 25 Šādos apstākļos *Naczelny Sąd Administracyjny* (Augstākā administratīvā tiesa, Polija) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:
- “Vai komplekss pakalpojums, kas uzlādes punktos tiek sniegts elektrisko transportlīdzekļu lietotājiem un ko veido:
- a) piekļuves uzlādes iekārtām nodrošināšana (tostarp lādētāja integrēšana transportlīdzekļa vadības sistēmā),
 - b) elektroenerģijas padeves nodrošināšana atbilstoši parametriem, kas piemēroti šī elektriskā transportlīdzekļa akumulatoriem,
 - c) transportlīdzekļu lietotājiem nepieciešamās tehniskās palīdzības sniegšana un

d) piekļuves speciālai platformai, interneta vietnei vai informātikas lietojumprogrammai nodrošināšana, kas ļauj rezervēt atbilstošo uzlādes iekārtas savienojumu un iepazīties ar veikto darījumu un maksājumu vēsturi, kā arī dot tiem iespēju izmantot tā dēvēto “e-portfeli”, lai veiktu maksājumus par katru uzlādes reizi,

ir “preču piegāde” Direktīvas [2006/112] 14. panta 1. punkta izpratnē vai “pakalpojumu sniegšana” šīs direktīvas 24. panta 1. punkta izpratnē?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 26 Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīva 2006/112 ir jāinterpretē tādējādi, ka “preču piegāde” šīs direktīvas 14. panta 1. punkta izpratnē vai arī “pakalpojumu sniegšana” tās 24. panta 1. punkta izpratnē ir vienots un komplekss pakalpojums, ko veido:
- piekļuve elektrisko transportlīdzekļu uzlādes aprīkojumam (tostarp lādētāja integrācija transportlīdzekļa vadības sistēmā);
 - elektroenerģijas padeve atbilstoši parametriem, kas piemēroti šī elektriskā transportlīdzekļa akumulatoriem;
 - transportlīdzekļu lietotājiem nepieciešamā tehniskā palīdzība;
 - tādu informātikas lietojumprogrammu pieejamība, kas ļauj attiecīgajam lietotājam rezervēt savienotāju, aplūkot darījumu vēsturi, kā arī iegādāties digitālajā portfeli uzkrātos kredītus un izmantot tos uzlādes apmaksai.
- 27 Jānorāda, ka tad, ja darījumu veido virkne elementu un darbību, ir jāņem vērā visi apstākļi, kādos šis darījums tiek veikts, lai noteiktu, pirmkārt, vai minētais darījums PVN mērķiem ir divi vai vairāki atsevišķi pakalpojumi vai viens vienots pakalpojums un, otrkārt, vai pēdējā minētajā gadījumā vienotais pakalpojums jā kvalificē par “preču piegādi” vai “pakalpojumu sniegšanu” (spriedumi, 2011. gada 10. marts, *Bog u.c.*, C-497/09, C-499/09, C-501/09 un C-502/09, EU:C:2011:135, 52. punkts, un 2021. gada 25. marts, *Q-GmbH* (Īpašo risku apdrošināšana), C-907/19, EU:C:2021:237, 19. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 28 It īpaši, lai gan no Direktīvas 2006/112 1. panta 2. punkta otrās daļas izriet, ka parasti katrs darījums ir jāuzskata par atsevišķu un neatkarīgu, tādu darījumu, kas no ekonomiskā viedokļa ir tikai viens pakalpojums, nevar samāksloti sadalīt, lai neizkropļotu PVN sistēmas darbību. Šajā ziņā par vienotu piegādi būtu jāuzskata tas, ja divi vai vairāki elementi vai darbības, ko nodokļa maksātājs piegādā pircējam, ir tik cieši saistīti, ka tie objektīvi veido vienu neatdalāmu saimniecisku pakalpojumu, kura sadalīšana būtu mākslīga (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2011. gada 10. marts, *Bog u.c.*, C-497/09, C-499/09, C-501/09 un C-502/09, EU:C:2011:135, 53. punkts, un 2021. gada 25. marts, *Q-GmbH* (Īpašo risku apdrošināšana), C-907/19, EU:C:2021:237, 20. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 29 Turklāt noteiktos apstākļos vairāki pakalpojumi, kuri formāli ir nošķirti un kurus varētu sniegt atsevišķi, un šādi tie varētu tikt aplikti ar nodokli vai atbrīvoti no tā, ir jāuzskata par vienotu darījumu, ja tie nav neatkarīgi (spriedums, 2010. gada 2. decembris, *Everything Everywhere*, C-276/09, EU:C:2010:730, 23. punkts).

- 30 Tā tas it īpaši ir tad, ja viena vai vairākas sastāvdaļas veido galveno pakalpojumu, savukārt pārējās sastāvdaļas ir uzskatāmas par vienu vai vairākiem papildpakalpojumiem, uz kuriem attiecas tāds pats nodokļu režīms kā uz galveno pakalpojumu. It īpaši pakalpojums ir uzskatāms par galvenā pakalpojuma papildpakalpojumu tad, ja tas pats par sevi nav klienta mērķis, bet veids, kā visērtāk saņemt pakalpojumu sniedzēja galveno pakalpojumu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2011. gada 10. marts, *Bog u.c.*, C-497/09, C-499/09, C-501/09 un C-502/09, EU:C:2011:135, 54. punkts, un 2021. gada 4. marts, *Frenetikexito*, C-581/19, EU:C:2021:167, 41. punkts).
- 31 LESD 267. pantā paredzētajā sadarbībā valsts tiesām ir jānosaka, vai konkrētās lietas apstākļos attiecīgais pakalpojums ir vienots pakalpojums, un šajā ziņā jāveic galīgais faktu novērtējums (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2011. gada 10. marts, *Bog u.c.*, C-497/09, C-499/09, C-501/09 un C-502/09, EU:C:2011:135, 55. punkts, un 2021. gada 25. marts, *Q-GmbH* (Īpašo risku apdrošināšana), C-907/19, EU:C:2021:237, 25. un 26. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 32 Pamatlieta attiecas uz tādu darbību apvienošanu, kas izpaužas kā elektroenerģijas piegāde elektrisko transportlīdzekļu uzlādei un dažādu pakalpojumu sniegšana, piemēram, piekļuves uzlādes punktiem iekārtošana un to izmantošanas atvieglošana, nepieciešamā tehniskā palīdzība un informātikas lietojumprogrammas, kas ļauj rezervēt savienotāju, uzraudzīt darījumus un samaksu par tiem. Iesniedzējtiesa uzskata, ka attiecīgā [preces] piegāde un [pakalpojuma] sniegšana PVN mērķiem ir vienots darījums. Ņemot vērā Tiesas rīcībā esošos informācijas elementus, nešķiet, ka ar šo kvalifikāciju tiktu pārkāpts kāds no šī sprieduma 27.–30. punktā minētajiem kritērijiem.
- 33 Attiecībā uz jēdzienu “preču piegāde” Direktīvas 2006/112 izpratnē tās 14. panta 1. punktā ir noteikts, ka par tādu uzskata tiesību nodošanu rīkoties ar materiālu īpašumu kā īpašniekam. Šis jēdziens ietver jebkuru materiālā īpašuma nodošanu, ko veic viena puse un kas otrai pusei dod tiesības faktiski rīkoties ar to kā īpašniekam (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2011. gada 10. marts, *Bog u.c.*, C-497/09, C-499/09, C-501/09 un C-502/09, EU:C:2011:135, 59. punkts, un 2020. gada 23. aprīlis, *Herst*, C-401/18, EU:C:2020:295, 36. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra). Turklāt saskaņā ar šīs direktīvas 15. panta 1. punktu elektroenerģiju uzskata par materiālu īpašumu.
- 34 Attiecībā uz jēdzienu “pakalpojumu sniegšana” Direktīvas 2006/112 izpratnē – no tās 24. panta 1. punkta izriet, ka minētais jēdziens attiecas uz jebkuru darījumu, kas nav “preču piegāde” šīs direktīvas 14. panta izpratnē.
- 35 Lai noteiktu, vai vienots komplekss pakalpojums, kāds tiek aplūkots pamatlietā, jākvalificē par “preču piegādi” vai “pakalpojumu sniegšanu” minētās direktīvas izpratnē, jāņem vērā visi apstākļi, kādos notiek attiecīgais darījums, lai noskaidrotu raksturojošos elementus un identificētu tā dominējošos elementus. Attiecīgie elementi jānosaka, pamatojoties uz uzlādes punktu vidusmēra lietotāja viedokli un visaptverošā vērtējumā ņemot vērā pakalpojumu sniegšanas elementu kvalitatīvo, nevis tikai kvantitatīvo nozīmi salīdzinājumā ar preču piegādes elementiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 10. marts, *Bog u.c.*, C-497/09, C-499/09, C-501/09 un C-502/09, EU:C:2011:135, 61. un 62. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 36 Tādējādi, pirmām kārtām, Direktīvas 2014/94 4. panta 8. punktā ietvertā atsauce uz elektrisko “transportlīdzekļu uzlādes pakalpojumiem” neietekmē pamatlietā aplūkotā darījuma kvalificēšanu par “preču piegādi” vai “pakalpojumu sniegšanu” Direktīvas 2006/112 izpratnē. Proti, saskaņā ar Direktīvas 2014/94 1. pantu tās mērķis ir noteikt minimālās prasības alternatīvo

degvielu infrastruktūras ieviešanai, tostarp elektrisko transportlīdzekļu uzlādes punktiem. Tādējādi tās mērķis nav paredzēt nekādus noteikumus par alternatīvās degvielas piegādes režīmu no PVN viedokļa.

- 37 Otrām kārtām, tā kā preces tirdzniecība vienmēr ir saistīta ar minimālu pakalpojumu sniegšanu, lai novērtētu, cik lielā mērā pakalpojumu sniegšana kopumā ietver arī minētās preces piegādi, var ņemt vērā tikai tos pakalpojumus, kas atšķiras no tiem, kuri noteikti ir saistīti ar šīs preces tirdzniecību (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2011. gada 10. marts, *Bog u.c.*, C-497/09, C-499/09, C-501/09 un C-502/09, EU:C:2011:135, 63. punkts, un 2021. gada 22. aprīlis, *Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Katowicach*, C-703/19, EU:C:2021:314, 50. punkts).
- 38 Šajā ziņā, pirmkārt, darījums, kas izpaužas kā elektroenerģijas padeve elektriskā transportlīdzekļa akumulatoram, ir preču piegāde, jo šis darījums ļauj uzlādes punkta izmantotājam lietot tā transportlīdzekļa darbināšanai nodoto elektroenerģiju, kas saskaņā ar Direktīvas 2006/112 15. panta 1. punktu tiek pielīdzināta materiālam īpašumam.
- 39 Otrkārt, šāda elektriskā transportlīdzekļa akumulatora elektroapgāde nozīmē, ka tiek izmantota atbilstoša uzlādes iekārta, kas var ietvert lādētāju, kurš jāintegrē transportlīdzekļa vadības sistēmā. Līdz ar to piekļuves šai iekārtai piešķiršana ir minimāla pakalpojumu sniegšana, kas noteikti ir saistīta ar elektroenerģijas piegādi, un šī iemesla dēļ to nevar ņemt vērā, novērtējot pakalpojuma sniegšanas daļu kompleksā darījumā, kas ietver arī elektroenerģijas piegādi.
- 40 Treškārt, tehniskā palīdzība, kas var būt vajadzīga attiecīgajiem lietotājiem, pati par sevi ir nevis mērķis, bet veids, kā ar vislabākajiem nosacījumiem saņemt elektriskā transportlīdzekļa darbībai nepieciešamās elektroenerģijas piegādi. Tātad tas salīdzinājumā ar elektroenerģijas piegādi ir papildpakalpojums.
- 41 Tā tas ir arī gadījumā, kad tiek darītas pieejamas informātikas lietojumprogrammas, kas ļauj attiecīgajam lietotājam rezervēt savienotāju, aplūkot darījumu vēsturi un iegādāties kredītus uzlādes apmaksai. Proti, ar šādiem pakalpojumiem lietotājam tiek piedāvāts konkrēts papildu praktiskais aprīkojums, kura vienīgais mērķis ir uzlabot transportlīdzekļa uzlādei nepieciešamās elektroenerģijas nodošanu un sniegt pārskatu par iepriekš veiktajiem darījumiem.
- 42 No tā izriet, ka principā elektroenerģijas nodošana ir raksturīgs un dominējošs vienota un kompleksa pakalpojuma – saistībā ar kuru iesniedzējtiesa uzdod jautājumu Tiesai – elements.
- 43 Šo secinājumu neatspēko šīs tiesas norādītais apstāklis, saskaņā ar kuru, lai aprēķinātu summu, kas jāmaksā par elektriskā transportlīdzekļa uzlādi, var tikt ņemts vērā ne tikai nodotās elektroenerģijas daudzums, bet arī maksa par dīkstāves laiku šīs uzlādes laikā. It īpaši tas vienkārši nozīmē, ka piegādātās preces, proti, elektroenerģijas, vienas vienības cenu veido ne tikai pašas piegādes izmaksas, bet arī attiecīgo lietotāju rīcībā nodoto iekārtu izmantošanas laiks.
- 44 Šī sprieduma 42. punktā izklāstītais secinājums netiek atspēkots arī tad, ja attiecīgais operators cenu aprēķina, pamatojoties tikai uz uzlādes ilgumu. Proti, ņemot vērā, ka piegādātās elektroenerģijas daudzums ir atkarīgs no piegādes laikā nodotās jaudas, arī šāds aprēķins atspoguļo šīs elektroenerģijas vienības cenu.
- 45 Tāpat ar to vien, ka nepārtrauktas ātrās uzlādes vienības cena ir nedaudz augstāka nekā lēnās maiņstrāvas uzlādes cena, nepietiek, lai no lietotāja viedokļa šīs uzlādes ātrumu un efektivitāti padarītu par attiecīgajai operācijai raksturīgu un dominējošu elementu.

46 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīva 2006/112 ir jāinterpretē tādējādi, ka “preču piegāde” šīs direktīvas 14. panta 1. punkta izpratnē ir vienots un komplekss pakalpojums, ko veido:

- piekļuve elektrisko transportlīdzekļu uzlādes aprīkojumam (tostarp lādētāja integrācija transportlīdzekļa vadības sistēmā);
- elektroenerģijas padeve atbilstoši parametriem, kas piemēroti šī elektriskā transportlīdzekļa akumulatoriem;
- attiecīgajiem lietotājiem nepieciešamā tehniskā palīdzība; un
- tādu informātikas lietojumprogrammu pieejamība, kas ļauj attiecīgajam lietotājam rezervēt savienotāju, aplūkot darījumu vēsturi, kā arī iegādāties digitālajā portfeli uzkrātos kredītus un izmantot tos uzlādes apmaksai.

Par tiesāšanās izdevumiem

47 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (desmitā palāta) nospriež:

Padomes Direktīva 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu, kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 2009. gada 22. decembra Direktīvu 2009/162/ES,

ir jāinterpretē tādējādi, ka

“preču piegāde” grozītās Direktīvas 2006/112 14. panta 1. punkta izpratnē ir vienots un komplekss pakalpojums, ko veido:

- **piekļuve elektrisko transportlīdzekļu uzlādes aprīkojumam (tostarp lādētāja integrācija transportlīdzekļa vadības sistēmā);**
- **elektroenerģijas padeve atbilstoši parametriem, kas piemēroti šī elektriskā transportlīdzekļa akumulatoriem;**
- **attiecīgajiem lietotājiem nepieciešamā tehniskā palīdzība; un**
- **tādu informātikas lietojumprogrammu pieejamība, kas ļauj attiecīgajam lietotājam rezervēt savienotāju, aplūkot darījumu vēsturi, kā arī iegādāties digitālajā portfeli uzkrātos kredītus un izmantot tos uzlādes apmaksai.**

[Paraksti]